

Arrest

nr. 207 547 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ONRAET
Bloemenstraat 1 GLVA
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. ONRAET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 juli 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 augustus 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Koerdische origine, geboren op 1 januari 1972. U woonde in de wijk Talkabar te Zakho, in de provincie Dohuk. U bent gehuwd met N.(...), H.(...) B.(...), samen hebben jullie tien kinderen. Ongeveer 15 jaar geleden zou uw echtgenoot onverwachts Irak verlaten hebben met uw dochter K.(...) en twee van uw zonen, K.(...) en B.(...). Hij verliet Irak omwille van gevechten met de PKK en vestigde zich in België. U bevond zich toen in het ziekenhuis en was niet op de hoogte van zijn vertrek. Uw echtgenoot nam uw dochters S.(...), A.(...) en F.(...) (CGVS ref. (...), OV nr. (...)) niet mee. Vijf dagen na het vertrek van uw echtgenoot beviel u van uw dochter R.(...). In de jaren die daarop volgden kwam uw echtgenoot u af en toe vanuit België bezoeken in Z.(...). Tijdens deze bezoeken raakte u zwanger waarna u beviel van uw zoon M.(...) en twee dochters, R.(...) en D.(...). Intussen was uw echtgenoot in België gehuwd met een andere vrouw, waar u niet van op de hoogte was.

U verklaarde dat u sinds het vertrek van uw echtgenoot zelfstandig bleef wonen met uw kinderen en verzorgd werd door O.(...), de broer van uw echtgenoot, die tegenover u woonde. Elke maand kregen jullie inkomsten van de neef van uw echtgenoot die vroeger samen met uw echtgenoot een garage uitbaatte in de wijk Sinaa.

In februari 2014 vertelde uw dochter F.(...) u dat ze verliefd was op een jongen met de naam R.(...). U vertelde haar dat dat onmogelijk was omdat zij, als lid van de Sindi stam, niet met iemand uit een andere stam mocht trouwen. De grootmoeder van haar vriend kwam u bezoeken om de hand van F.(...) te vragen, u weigerde uit vrees voor de reactie van uw eigen familie. Enkele dagen later kwam de grootmoeder van haar vriend opnieuw op bezoek, en u weigerde het aanzoek weer. Enkele dagen na het tweede aanzoek merkte u 's nachts dat F.(...) niet in haar bed sliep maar gevlucht was uit het huis. U wist niet wat u moest doen en wachtte tot de volgende dag. Die dag kwam uw schoonbroer O.(...) langs. Hij vroeg naar F.(...) en u vertelde hem dat ze gevlucht was met haar vriend. O.(...) zette u zwaar onder druk en sloeg u en uw kinderen omdat hij F.(...) had willen uithuwelijken aan zijn eigen zoon Jamal. U ging die dag zelf nog naar de burens en nam van daar een taxi naar uw broer I.(...). U verbleef een tiental dagen bij hem om te ontkomen aan het geweld van O.(...). Toen u weer terugkeerde naar huis werd u regelmatig door O.(...) geslagen, en ook uw neef K.(...) maakte ruzie met u omwille van de vlucht van F.(...). Uw broer I.(...) raadde u af om klacht in te dienen tegen O.(...) omdat deze peshmerga was en connecties had bij de overheid.

Zeven à acht maanden na de vlucht van uw dochter overleed uw broer, die eveneens peshmerga was, in Sinjar tijdens de strijd tegen IS. In de periode voor uw vertrek uit Irak verbleef u periodiek bij uw zus, waar O.(...) en K.(...) u wel met rust lieten. Echter, als u thuis was viel O.(...) u en de kinderen regelmatig lastig. Ongeveer vier maanden na de dood van uw broer kwam O.(...) weer langs bij u thuis, hij sloeg uw kinderen en u begon te schreeuwen om de aandacht van de burens te trekken. O.(...) hield zijn hand over uw mond, u probeerde zich los te trekken en kreeg toen een messteek in uw rug. Die avond bracht u door bij de burens, waarna u naar het huis van uw zus ging. De man van uw zus bracht u naar de dokter voor verzorging. U bent gedurende een maand bij uw zus gebleven en hebt van daaruit Irak verlaten.

U verliet Irak op 25 januari 2016 samen met uw kinderen M.(...), S.(...), A.(...), R.(...), D.(...) en R.(...). De echtgenoot van uw zus bracht jullie met de auto naar Turkije. U verbleef gedurende een korte periode bij een Yezidische familie in Turkije. Samen met deze familie reisde u met de auto door van Turkije naar België. Op 27 juli 2016 kwam u aan in België en op 4 augustus 2016 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Sinds de vlucht van F.(...) had u geen enkel contact meer met haar. U zag haar pas terug na uw aankomst in België en ontmoette hier ook voor de eerste keer uw schoonzoon R.(...).

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele paspoort, afgeleverd op 14 mei 2014 te Dohuk; uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 21 november 2012 te Derkar; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 31 december 2013 te Dohuk; kopieën van de Irakese identiteitskaarten van uw dochters Runduk, Dilbar en Rania, alle afgeleverd op 17 september 2014 te Derkar; originele Belgische medische attesten van het ZNA Stuivenberg; de originele Belgische identiteitskaart van uw zoon K.(...), afgeleverd op 8 juni 2016 te Antwerpen; de originele Belgische identiteitskaart van uw zoon B.(...), afgeleverd op 15 juli 2015 te Antwerpen; en de originele Belgische identiteitskaart van uw dochter K.(...), afgeleverd op 10 maart 2015 te Antwerpen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor represailles door O.(...), uw schoonbroer, en K.(...), de neef van uw echtgenoot, naar aanleiding van de vlucht en het huwelijk van uw dochter F.(...). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Het Commissariaat-Generaal stelt vast dat uw asielrelaas volledig gebaseerd is op de problemen die uw dochter F.(...) en haar partner R.(...) in Irak ondervonden, met name hun niet-toegestane huwelijk en hun daaropvolgende vlucht. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw dochter en schoonzoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw schoonzoon genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Na uw dossier te hebben onderzocht, kan ik niet besluiten dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien meen ik dat er ook geen ernstige en bewezen motieven bestaan die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in geval van terugkeer naar Irak.

Uit een vergelijking van uw verklaringen, die van uw vrouw (H.(...) F.(...) N.(...), ref. CGVS (...)), de documenten die u indient, alsook de verklaringen van uw schoonmoeder (M.(...) M.(...) Y.(...) M.(...), ref. CGVS (...)) die eveneens op 19 december 2016 door het Commissariaat-generaal werd gehoord, blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang brengen.

Allereerst beweert u driemaal, in het gezelschap van uw grootmoeder en van uw vriend N.(...), bij de oom van uw vrouw te zijn gegaan om hem de hand van zijn nicht te vragen. U beweert ook dat uw schoonmoeder aanwezig was bij één van deze ontmoetingen (p. 9, gehoor 16/14641). Na drie opeenvolgende weigeringen van de oom van uw vrouw zou u hebben besloten om met haar te vluchten, ongeveer tweeënhalve week na de laatste weigering (p. 10, gehoor 16/14641). Uw schoonmoeder verklaart daarentegen tijdens haar gehoor dat uw grootmoeder alleen zou zijn gekomen om haar de hand van haar dochter te vragen (p. 18 tot 20, gehoor 16/16301). Ze verklaart dat ze u slechts eenmaal hier in België heeft ontmoet na haar aankomst (p. 19, gehoor 16/16301) en dat haar schoonbroer, de oom van uw vrouw over wie u spreekt, zou hebben ontdekt dat u met zijn nicht wilde trouwen door met een van zijn jongste dochters te praten (p. 22, gehoor 16/16301). Uw schoonmoeder beweert dat ze niet zou hebben gedurfd u haar akkoord te geven en haar dochter zou dan hebben beslist om met u te vluchten. Deze tegenstellingen hebben betrekking op een essentieel element van uw relaas, namelijk de weigering van de oom van uw vrouw om u haar hand te geven, die aan de basis ligt van uw vertrek uit Zakho in eerste instantie, en daarna uit Irak. Deze tegenstrijdigheden kunnen dus de reden waarom u beweert uit uw land te zijn gevlucht, volledig in vraag stellen.

Vervolgens kan er een tweede belangrijke tegenstrijdigheid worden vastgesteld bij het onderzoek van uw verklaringen, wanneer we deze vergelijken met de verklaringen van uw echtgenote over uw aankomst in Suleimaniya na uw gemeenschappelijke vlucht uit Zakho in februari 2014. Tijdens uw gehoor verklaart u namelijk dat u naar uw zus bent gegaan bij uw aankomst in Suleimaniya en dat u twee nachten bij haar bent gebleven. U beweert vervolgens naar uw grootmoeder te zijn gegaan en dat zij u ook niet zou willen helpen hebben (p. 10, gehoor 16/14641). Wanneer uw echtgenote de feiten vertelt, vertelt ze dat de man van uw zuster u geen onderdak wilde bieden en dat u slechts één of twee uur bij haar zou zijn gebleven alvorens naar uw grootmoeder te gaan, die niets zou hebben gezegd en bij wie u een maand zou hebben verbleven (p. 8, gehoor 16/14641/B). Wanneer ze wordt geconfronteerd met het verschil tussen deze versie en uw verklaringen, zegt uw echtgenote dat ze zich dat niet herinnert en houdt vol dat de echtgenoot van uw zus weigerde u onderdak te bieden. Vervolgens beweert ze dat u haar pas na een maand zou hebben gesproken over het feit dat uw grootmoeder u geen onderdak wilde bieden en dat u bij haar zou zijn weggegaan (p. 8, gehoor 16/14641/B). De uitleg van uw vrouw kan de tegenstrijdigheden tussen uw twee versies niet verklaren. Het is namelijk onwaarschijnlijk dat uw vrouw zich niet meer herinnert twee nachten bij uw zus te hebben doorgebracht maar zich wel herinnert er slecht één of twee uur te hebben doorgebracht. Het verschil tussen de twee tijdsverlopen in uw relazen is te groot om geloof te kunnen hechten aan een eenvoudige verwarring vanwege u of vanwege uw echtgenote. Deze

vaststelling stelt uw vlucht uit Zakho en uw overhaaste aankomst in Suleimaniya en bijgevolg de reden voor uw vlucht en de volledige geloofwaardigheid van uw relaas in vraag.

Ten slotte verklaart u Irak te hebben verlaten toen uw zoon R.(...) twee maanden oud was (p. 6, gehoor 16/14641). Allereerst verklaart uw vrouw dat u Irak de derde of de vierde maand van 2015 verliet (p. 6, gehoor 16/14641/B) en ze verklaart daarna ook te zijn vertrokken toen uw zoon twee maanden moest worden (p. 9, gehoor 16/14641/B). Aangezien uw zoon op 25 december 2014 werd geboren, zou u het land eind februari, begin maart 2015 hebben verlaten. De Iraakse identiteitskaart van uw zoon die u voorlegt, vermeldt echter dat deze kaart op 29 juni 2015 in Suleimaniya werd uitgereikt. Als we deze informatie dus vertrouwen, zou u in juni nog aanwezig zijn geweest in Irak, aangezien uw zoon toen zes maanden oud was. Het is niet waarschijnlijk dat u zich beiden herinnert dat uw zoon twee maanden oud was bij uw vertrek uit Irak terwijl hij al zes maanden oud was, aangezien het verschil in ontwikkeling tussen een baby van twee maanden en een van zes maanden vrij flagrant is. Deze strijdigheid tussen de data die u vermeldt, en de datum op de identiteitskaart ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog meer.

Bovendien bevestigt een laatste vaststelling de weinige geloofwaardigheid die aan uw relaas kan worden gehecht. De identiteitskaart van uw zoon vermeldt namelijk dat hij op 25 december 2014 in Zakho in de provincie Dohuk zou zijn geboren. U beweert echter in februari 2014 Zakho te hebben verlaten om naar Suleimaniya te gaan, dus zelfs voor uw vrouw zwanger werd. U beweert te zijn gevlucht voor de oom van uw vrouw om te trouwen en geen contact meer met de familie van uw vrouw te hebben gehad, behalve af en toe met een nicht. Als we vertrouwen op uw verklaringen, is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat uw vrouw terugkeert om te bevallen in Zakho, waar haar oom en zijn clan wonen, terwijl u vreest dat zij u en uw vrouw zullen doden omdat u bent weggevlucht en tegen zijn wil bent getrouwd.

Uit alles wat voorafgaat, blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 noch een reëel risico of ernstige schade bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Ter staving van uw asielaanvraag dient u naast de Iraakse identiteitskaart van uw zoon R. de volgende documenten in: de nationaliteitsattesten en de Iraakse identiteitskaarten van u en van uw vrouw. Deze documenten hebben betrekking op elementen die de commissaris-generaal niet in vraag stelt. U dient ook een document in met betrekking tot de gezinsherenigingsprocedure van uw vrouw en een uittreksel van de geboorteakte van uw tweede zoon die in België werd geboren. Deze laatste twee documenten hebben echter betrekking op elementen die niet relevant zijn voor het onderzoek van de aangehaalde feiten in het kader van uw asielaanvraag." Ten aanzien van uw dochter werd een zogenoemde volgbeslissing genomen (zie de beslissing van haar man, supra).

Naast de vluchtelingenstatus kan het CGVS ook de subsidiaire beschermingsstatus toekennen als het willekeurig geweld in het kader van het gewapende conflict in het land van herkomst van de asielzoeker een zodanig niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een burger die terugkeert naar dat land of eventueel naar de desbetreffende regio, er alleen wegens zijn aanwezigheid een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Wet van 15 december 1980 zou lopen.

Uit een grondig onderzoek van de situatie door CEDOCA blijkt dat hoewel de veiligheid in Irak sinds de lente van 2013 verslechtert, de gewelddadige incidenten en de terrorismedaden vooral in een aantal centrale provincies toenemen. Bovendien variëren het geweldniveau en de impact ervan sterk naargelang van de regio van het land. Deze belangrijke regionale verschillen kenmerken het huidige conflict in Irak. Daarom moet er niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in uw land van herkomst maar ook met de veiligheidsomstandigheden in de regio waaruit u afkomstig bent. Rekening houdend met uw verklaringen over uw herkomst, dient in dit geval de situatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat de situatie in de vier noordelijke provincies, Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja, die officieel worden gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), aanzienlijk stabiel is dan de situatie in het centrum van Irak. De Koerdische Autonome Regio kent een zekere graad van stabiliteit en sociale cohesie en de veiligheidsdiensten zijn er efficiënt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld in Irak.

In verband met het grondoffensief van IS sinds juni 2014 dient te worden opgemerkt dat dit grotendeels gelokaliseerd is in het centrum van Irak. De zones waar de Koerdische peshmerga de

militieleden van IS trotseren, zijn betwiste regio's waar het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal heeft teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga terug de controle heeft genomen, bij een tegenoffensief tegen IS (eind 2014, begin 2015).

Deze zones vallen niet onder de Koerdische Autonome Regio die wordt erkend in het noorden van Irak, met name de vier provincies van het noorden onder controle van de Koerdische regionale regering. Noch tijdens het offensief van IS in de betwiste regio's in augustus 2014, noch tijdens de laatste confrontaties tussen IS en de peshmerga in de betwiste regio's werd de grens van de Koerdische Autonome Regio niet overgestoken. De gevechten verlopen dus uitsluitend in het centrum van Irak. De offensieven van ISIL en de tegenoffensieven van de peshmerga, alsook het geweld dat eruit voortvloeit in de provincies Ninive, At-Tâ'mîm en Diyala, in het centrum van Irak, hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidsomstandigheden in de Koerdische Autonome Regio.

Het terreurgeweld komt veel minder vaak voor in de Koerdische Autonome Regio dan elders in Irak. Sinds vier jaar werden vier grootschalige aanslagen gepleegd in de Koerdische Autonome Regio: in september 2013, november 2014 en april 2015. De doelwitten van deze aanslagen waren de veiligheidsdiensten, de Koerdische openbare diensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Deze aanslagen hebben slechts een beperkt aantal slachtoffers geëist. In 2016 viel er geen enkel burgerslachtoffer bij een aanslag. De zeldzame terreurdaden die werden opgeëist door IS, viseren over het algemeen niet de burgers naar de openbare diensten en de veiligheidsdiensten. Deze situatie komt tot uiting in belangrijke vluchtelingenstromen naar het noorden van Irak. De komst van bijna 250.000 Syrische vluchtelingen en van meer dan een miljoen IDP's uit Irak die zijn gevlucht voor het offensief van IS, heeft echter geen impact op de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio. Met de toevloed van honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen echter versterkt om agressie van IS te voorkomen. Aan de grens met het centrum van Irak (en met Syrië) nam het aantal checkpoints toe en werden de veiligheidscontroles strenger uit angst voor infiltratie van IS-strijders onder de IDP's van Arabische herkomst.

Naast de aanhoudende gespannen verhouding over de verdeling van de olierijkdommen en de inkomsten die eruit voortvloeien, verscherpt de onzekere toekomst van de "betwiste regio's" de spanningen tussen de Koerdische Autonome Regio en de Iraakse centrale regering. Deze spanningen hebben slechts weinig impact op de veiligheid van de burgerbevolking in het noorden van Irak, vooral omdat de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in haar strijd tegen IS.

Op 25 juli 2015, na twee jaar staakt-het-vuren, herbegonnen de vijandelijkheden tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op doelwitten van de PKK in het noorden van Irak. Deze operaties bestaan hoofdzakelijk uit luchtbombardementen van PKK-basissen in het dunbevolkte berggebied van Turkije. Hoewel deze operaties de naburige Koerdische dorpen treffen, zien we vooral materiële schade aan landbouwgronden en woningen. In die context is het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Voor het eerst in tien jaar hebben er sinds juni 2016 Iraanse aanvallen plaatsgevonden in het noorden van Irak, in het grensgebied van de Koerdische Autonome Regio. Bij deze operaties in het kader van de strijd tegen de Koerdische rebellen en meer bepaald tegen de doelwitten van de KDPI vielen geen burgerslachtoffers.

Merk volledigheidshalve op dat het noorden van Irak niet alleen toegankelijk over het land toegankelijk is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat talrijke luchtvaartmaatschappijen vluchten naar Irak aanbieden en dat een vlucht naar dat land niet noodzakelijk via de internationale luchthaven van Bagdad verloopt. De steden Bassora, Nadjaf, Arbil en Suleimaniya in de regio's onder controle van de centrale of Koerdische autoriteiten beschikken ook over een internationale luchthaven en zijn gemakkelijk toegankelijk vanuit het buitenland. De personen die willen terugkeren naar het noorden of het zuiden van Irak, kunnen zich naar hun eindbestemming begeven via een van deze luchthavens, zonder via het centrum van het land te passeren.

In het kader van de beoordelingsruimte waarover de commissaris-generaal beschikt, is hij na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de voormelde vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er op dit ogenblik in de provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya voor een burger geen reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De burgers lopen dus op dit ogenblik in het noorden geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw eigen asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele paspoort, afgeleverd op 14 mei 2014 te Dohuk; uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 21 november 2012 te Derkar; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 31 december 2013 te Dohuk; kopieën van de Irakese identiteitskaarten van uw dochters R.(...), D.(...) en R.(...), alle afgeleverd op 17 september 2014 te Derkar; de originele Belgische identiteitskaart van uw zoon K.(...), afgeleverd op 8 juni 2016 te Antwerpen; de originele Belgische identiteitskaart van uw zoon B.(...), afgeleverd op 15 juli 2015 te Antwerpen; de originele Belgische identiteitskaart van uw dochter K.(...), afgeleverd op 10 maart 2015 te Antwerpen; en originele Belgische medische attesten van het ZNA Stuivenberg. Deze documenten tonen uw identiteit en die van uw kinderen aan, uw herkomst uit Zakho en uw medische toestand. Dit zijn gegevens die niet door het Commissariaat-Generaal betwist worden. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet. U haalde tevens aan psychologische problemen te hebben, maar u legde geen enkel attest voor waaruit blijkt dat u zulke problemen zou hebben en u gaat evenmin naar een psycholoog (CGVS, p.12). Daarentegen legde u wel attesten voor die aantonen dat u behandeld wordt voor uw nierproblemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u -rekening houdende met uw profiel als alleenstaande Irakese vrouw- wel degelijk in staat was om uw asielaanvraag te verdedigen. Hoewel het Commissariaat-Generaal begrip opbrengt voor eventuele psychologische problemen, vormen deze geen verschoningsgrond voor de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel verklaart verzoekster zich niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus meent verzoekster dat zij zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was om haar levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht van dat orgaan. Verzoekster stelt dat zij er scholing en medische bijstand kreeg, maar dat dit niet betekent dat zij er veilig en rustig kon leven.

Verzoekster betoogt dat zij in Irak van niemand bescherming krijgt en bedreigd wordt door haar eigen familie omwille van het beweerdelijk onwaardig huwelijk van haar dochter. De bloedwraak, zo oppert verzoekster, maakt haar een voortdurend doelwit voor agressie en zij kan niet op bescherming rekenen van politieke of gerechtelijke diensten. Zij benadrukt dat haar leven in gevaar is.

Daarnaast poneert verzoekster dat zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst zou worden geconfronteerd met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij stelt dat zij geruime tijd in permanente angst en onzekerheid heeft geleefd en dat dit haar zowel mentaal als fysiek heeft gesloopt waardoor zij nog steeds nood heeft aan psychologische en sociale begeleiding. Zij stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Omwille van het gegeven dat zij slachtoffer was van wanpraktijken in haar land, kan zij niet terugkeren omdat zij onmiddellijk het slachtoffer zal worden van vervolging en de overheid haar als een speelbal zal kunnen gebruiken.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij heeft middels een aanvullende nota van 17 mei 2018 de 'COI Focus' betreffende de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 14 maart 2018 en de 'COI Focus' betreffende de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht van 13 april 2018 toegevoegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In zijn bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeksters vrees voortvloeide uit het huwelijk van haar dochter F. met haar vriend R. die tot een andere stam behoorde, waardoor zij slachtoffer werd van represailles door haar schoonbroer O. en de neef van haar echtgenoot K. Aangezien de commissaris-generaal naar aanleiding van de asielaanvraag van haar dochter F. en haar schoonzoon R. naar aanleiding van het niet-toegestane huwelijk weigeringsbeslissingen had genomen, en verzoekster zich hierop baseerde, kan er ten aanzien van haar op die basis evenmin besloten worden tot de erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal geeft vervolgens de motieven weer van de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeksters schoonzoon. Er werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster, van haar dochter en van haar schoonzoon. Deze tegenstrijdigheden hebben vooreerst betrekking op het huwelijksaanzoek(en) in Irak, wat een kernelement vormt in het asielrelaas. Er werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van de dochter van verzoekster en haar echtgenoot over de gang van zaken na hun vertrek uit Zakho en hun aankomst in Suleimaniya. Er werden ook ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeksters dochter en haar echtgenoot enerzijds betreffende de leeftijd van hun zoon R. bij hun vertrek en diens geboorteplaats en de neergelegde identiteitskaart van hun zoon R. Zij verklaarden immers dat hun zoon twee maanden oud was bij hun vertrek uit Irak, terwijl zijn identiteitskaart in Irak werd afgeleverd op 29 juni 2015 toen hij reeds 6 maanden oud was. Bovendien blijkt uit de identiteitskaart dat hij geboren is in Zakho op 25 december 2014, terwijl ze beweerden Zakho reeds in februari 2014 definitief te hebben verlaten.

Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen kan volgens de commissaris-generaal geen vrees voor vervolging worden vastgesteld of geen reëel risico op ernstige schade.

Betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie gesteld dat er in de provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya (Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR)) voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt gewezen op de door verzoekster neergelegde stukken, waarbij de commissaris-generaal vaststelt dat deze stukken betrekking hebben op verzoeksters identiteit en de identiteit van haar kinderen, op haar herkomst uit Zakho en op haar medische toestand (nierkolieken), hetgeen elementen zijn die niet worden betwist. De door verzoekster aangehaalde psychologische problemen worden door verzoekster niet gestaafd. Deze psychologische problemen rechtvaardigen volgens de commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet.

2.5.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster in een enig ‘middel’ de schending wenst aan te voeren van de materiële motiveringsplicht.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoekster zich niet akkoord verklaart met de motieven van de bestreden beslissing, hoewel de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing door verzoekster nergens worden besproken en zij geen poging onderneemt om deze te weerleggen.

2.5.5. Verzoekster lijkt in een eerste onderdeel van haar 'middel' aan te voeren dat zij niet meer op een effectieve bescherming door UNRWA zou kunnen terugvallen. De Raad stelt vast dat haar bewering niet in verband kan worden gebracht met haar vluchtrelaas. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster een Koerdische vrouw is uit de regio van Zakho (KAR) en drager is van een Iraakse identiteitskaart (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 19 december 2016, p. 4-5) en uit Irak vertrokken is omwille van een niet-toegestaan huwelijk van haar dochter (*Ibid.*, p. 18). Bijgevolg kan het onmogelijk aannemelijk worden geacht dat zij ervaringen zou hebben gehad met de levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen die onder het UNRWA-mandaat zouden ressorteren.

2.5.6. Vervolgens betoogt verzoekster dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van haar nationale overheden tegen de bloedwraak omwille van het onwaardig huwelijk van haar dochter. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verklaringen van verzoekster, van haar dochter en van haar schoonzoon over dit huwelijk en hun vlucht uit Irak een aantal manifeste tegenstrijdigheden bevatten, waardoor aan het vluchtrelaas geen enkel geloof kon worden gehecht. Een betoog over gebrek aan nationale bescherming is echter slechts dienstig indien de vrees voor vervolging gegrond of het risico op ernstige schade reëel wordt geacht, wat te dezen niet het geval is.

2.5.7. Verzoeksters loutere affirmatie dat haar leven in gevaar is, volstaat niet om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster stelt fysiek en mentaal gesloopt te zijn en beweert dat zij nood heeft aan psychische en sociale begeleiding, maar zij staat haar mentale en fysieke toestand niet door middel van getuigenschriften. Bovendien verklaarde zij uitdrukkelijk ten tijde van haar gehoor dat zij niet naar een psycholoog ging (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 19 december 2016, p. 12). De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotief. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan verzoekster zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.8. Verzoekster beweert dat zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst zou worden geconfronteerd met ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, maar zij brengt hiervan geen concrete bewijzen aan.

2.5.9. Uit de informatie die door de verwerende partij werd ter beschikking werd gesteld (Aanvullende nota CGVS, "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*", 14 maart 2018, p. 27), blijkt dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De Iraakse overheid verklaarde op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met Centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga.

Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR.

Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak, waarbij het aantal burgerdoden beperkt bleef. Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR. (Aanvullende nota CGVS, "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*", 14 maart 2018, p. 27).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoekster geen elementen zijn die erop zouden wijzen dat zij bij een terugkeer naar de KAR een reëel risico op ernstige schade zou lopen bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen.

Het enig 'middel' is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN